

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi poli in veljá po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj L

V Ljubljani, 30. julija 1897.

List 30.

Daj račun od svojega hiševanja!

Te besede beremo v evangeliju prihodnje nedelje. Pomudimo se nekoliko pri njih ter jih preišljajmo.

Kadar se bližajo koncem leta šolske skušnje, tedaj pač marsikakemu učencu, ki ni med letom storil svoje dolžnosti, začne upadati srce. Kar trese se pa, ko stopi pred svoje učitelje, da jim da račun od vsega, kar se je moral v določenem času naučiti. Saj je pa tudi mnogo zavisno od tega, ali prestane skušnjo ali ne. Različni in mnogoteri so nasledki slabo opravljene skušnje. — Toda v mnogo večjem strahu je hudodelec, katerega sprašujejo sodniki, hoteč poizvedeti vse njegovo prejšnje življenje in okoliščine njegovega zločinstva. Tedaj prebledevajo in kolena se jim šibe, kajti gre se marsikdaj za življenje in smrt, po navadi za dolgoletno ječo. Toda niti šolska skušnja, niti izpraševanje hudodelcev se niti od daleč ne da primerjati oni skušnji, onemu izpraševanju in računu, katerega bo moral človek takoj po smrti položiti pred večnim, ostrim Sodnikom. Raztezala se bode ta sodba na misli, besede in dejanja celega življenja in pa tudi na vse dobrote, katere je človek prejel iz Stvarnikovih rok; od teh dobrot moral bode dajati račun in odgovor kakor evangelijski bišnik. Nesrečni grešniki, ki si ne bodo upali zreti ostremu Sodniku v obraz, klicali bodo tedaj: „Gore, padite na nas, hribi, pokrite nas!“ Da, strašen dan bo dan plačila! Že posvetne oblasti hudo kaznujejo krivične gospodarje, ki s svojim premoženjem prav ne gospodarijo. Kaj bo pa storil z nami neskončno pravični Bog, če ne bodemo prav rabili dobrot, ki jih prejemamo iz njegove roke!

Katere pa so te dobrote, od katerih bodemo morali dajati račun? To so dobrote, katere daje ali sreča ali narava ali pa milost.

Račun boš moral dajati, dragi kristjan moj, od svojega hiševanja glede dobrot sreče. Bog ti je dal poklic za ta ali oni stan, poleg tega pa ti je On dal tudi zmožnosti, da dolžnosti tega stanu prav in dobro spolnuješ. Dal ti je dalje k temu tudi razne pripomočke: premoženje, bogastvo in denar, posebno usposobljenost in izurjenost v tem ali onem delu. S temi pripomočki hraniš sebe in svojo družino, pridobivaš si denarja in bogastva, da je zapustiš po smrti svojim otrokom. In sedaj te vprašam: Kako rabiš te dobrote? Ali moram obrniti oči od tebe, ker vidim, da živiš kakor nespametna žival, in da si to življenje pridobivaš z denarjem? Gorje ti, če ti je trebuh za Boga, če izdajaš obilo denarja za potratne in razkošne pojedine. Kako in kaj boš odgovoril Sodniku, ko ti poreče: „Daj račun od svojega hiševanja!“ Prejel si toliko od Boga, a zanj in v njegovo čast si izdal tako malo ali celo nič. Pa vprašaj me, kako morem dati kaj Bogu, ko ga ne vidim, ko ima tudi vsega dovolj. Ozri se na tropo raztrganih ljudij z bledimi, upadlimi obrazi, ki čaka pred durmi tvoje hiše, ozri se na te može in žene, starčke in otroke, katere zaničljivo imenuješ berače! Ogiblješ se jih, a Gospod Jezus Kristus je rekel: „Kar ste storili tem, storili ste meni“. Olajšaj revo in bedo, pomagaj jim v nadlogi in boleznih, daj jim milodar in prav si uporabil denar, ki je po volji Božji sedaj v tvojih rokah. Dajati miloščino, to se pravi, denar nalagati na prebogate obresti. Torej, ti kristjan moj, ki si bogat, ne bodi po-

doben evangelijskemu bogatinu, ki je dejal: „Duša moja, zdaj počivaj in uživaj, dosti blaga imaš spravljenega za veliko let“. Ne stori tako, da te ne doleti ista osoda, katere je postal deležen oni bogatin, pred katerega durmi je ležal ubogi Lazar, da namreč ne boš pokopan v peklu.

Koliko je načinov, s katerimi ljudje naj-sramotnejše zapravljajo denar, bogastvo, premoženje! Kolika bo odgovornost, kako težak račun ob sodbi, ko ubogi grešnik ne bo mogel dokazati Sodniku, da je denar porabil prav, ko mu bo Bog pokazal, da je slabo hiševal in gospodaril, da je enkrat za vselej dogospodaril in zagospodaril.

Druga vrsta dobrot je ona, katere prejemamo po volji Božji od narave. Take dobrote narave so na pr. zdravje, jakost telesa in njega umerjenost, popolnost in odličnost posamnih delov telesa, bistrost in hitrost uma, trdna volja, krepak in zvest spomin, živahna domišljija. Vse to so dobrote, katere je Bog po naravi različno delil raznim ljudem. Pa tudi od teh treba bo dajati odgovor. Vse te dušne in telesne zmožnosti moral bi človek rabiti Bogu v čast in sebi v časni in večni prid. Ali jih porabimo? Pijanec si končuje in prikrajšuje življenje, največji naravni dar; ta ne rabi prav naravne dobrote, zdravja in življenja, dajati bo moral od tega račun. Isto velja o samomorilcih, o laukomišljenih ljudeh, ki brez potrebe in brez pravega pametnega vzroka stavijo svoje življenje v nevarnost: vsi ti škodujejo telesu svojemu in svojemu zdravju, oni ne gospodarijo prav s tem, kar jim je Bog dal. Težko bo obstal pri računu in sodbi oni, ki je svoj jedini talent, ki ga je prejel, zakopal, mesto da bi bil z njim trgoval in dobil še jednega, kakor sta to storila njegova sovrstnika. Na ta način pregreše se vsi oni, ki iz same lenobe ne marajo misliti, pisati, govoriti in delati v prid narodu in domovini, v čast in slavo Bogu. K tem moramo šteti tudi one, ki jim ni mar znanost in vedo, dasi so zato sposobni. A izvzeti ne moremo tistih, ki sicer svoje naravne duševne zmožnosti rabijo in celo pridno rabijo, a ne rabijo jih prav, dobro in pošteno. Šteti moramo v to vrsto vse one, ki pišejo in govore zoper Boga, vero in cerkev, ki s tem spodkopujejo temelj domovini, državi in narodu. Vsi ti so slabi hišniki, ki krivično gospodarijo s premoženjem, ki ga jim je Bog po naravi skazal.

Tretja vrsta dobrot, o kateri nam je še govoriti, pa so razne milosti Božje, s katerimi nas sv. Duh obvaruje in posvečuje. Milosti so med vsemi dobrotami, katere nam Bog deli, brez vsakega dvoma največje in najlepše, veljajo več ko

največje dobrote sreče in narave. In kar je čudnega pri tem, je to, da se ljudje z nobenimi dobrotami tako brezskrbno ne igrajo, da nobenih drugih tako ne zaničujejo in prezirajo, ko ravno različne milosti sv. Duha. Kolikor večja je dobroti Božja, toliko zlobnejši smo. Bog ni dal vsem ljudem premoženja in bogastva v izobilju, ampak le nekaj ljudij je bogatih, a druga velikanska večina je takih, ki se le s težavo prežive. Tudi telesne in dušne zmožnosti je delil prav različno, nekaterim jih je dal jako malo, drugim prav obilo. A milosti Bog ni nikomur odrekal, vsakemu jo da, kdor hoče in kolikor hoče. Popolnoma nam je prepuščeno, koliko milostij da hočemo, le prositi je treba za-nje. A vendar ljudje zlorabijo milosti tako zelo, da nobenega daru ne tako. To pa od tod, ker so preveč zamotani in zaverovani v dobrote in nasladnosti tega sveta, in zato nimajo časa misliti na milosti. A drugi so celo taki, da se iz milosti božje norčujejo in se ji trdovratno vstavljajo. Najtežji bo pri sodbi pač odgovor in račun o milostih, katere smo prejeli, katerih pa — in to je naša krivda — nismo rabili, če jim celo nismo nasprotovali. Zato rabimo milosti, katere nam Bog tako radodarno in obilo deli, „delajmo, dokler je dan, kajti pride noč, ko nikdo ne bo mogel več delati!“

Odkritje Baragovega spomenika.

(Dalje in konec.)

Zbrali ste se v obilnem številu; ni vas prignal začetek svetega misijona, ne krasno ozaljšana cerkev zunaj in znotraj, ne praznik sv. Petra in Pavla, temveč prignalo vas je hrepenenje, da prisostvujete pri odkritju spomenika slavnega in imenitnega vašega rojaka škofa ameriškega, slovenskega misijonarja, apostola Indijanov Ireneja Friderika Barage. Danes minulo je sto let, kar je bil v tej župniji v gradu Malavas rojen in v tej cerkvi krščen današnji slavljeneč. Bil je vaš rojak pri ravno tistem kamnu krščen, kakor vi, bodite ponosni nanj. Ne bom opisoval na drobno njegovega življenja, kajti marsikaj je še temno v njegovem življenju, ker je svojej sestri Amaliji strogo naročil, naj sežge vsa pisma od njega, da svet ne zve o njegovem delovanju. V krogu domačem po krščansko v globoki pobožnosti izrejen, ni pozabil nikdar naukov materinih, ampak jih z leti spopolnjeval. V zgodnji mladosti umrjeta mu oče in mati. Na Dunaju učeč se pravoslovja zahajal je pogosto k blaženemu Klementu Hofbauerju, ki je bil tudi njegov spovednik; od njega naučil se je pravih krščanskih čednostij, katere občudujemo v njegovem življenju, naučil se je pobožnega po-

polnega življenja živeč ne za-se, temuč jedino le za izveličanje duš. Da bi dosegel svoj vzvišeni namen, posveti se duhovskemu stanu. Kot kapelan, poprijel se je z vnemo svoje službe, milost božja ga je podpirala, in dosegel je velikanske vspehe. Tedanji, od jožefinizma okuženi posvetni in duhovski stanovi niso umeli njegovega delovanja, zato so mu nasprotovali. Ko je bil v Šmartnem pri Kranju kapelan, vreli so ljudje k njemu k spovedi, spovednica njegova bila je vedno oblegana, kot kapelan v Metliki zaslovel je kot imeniten govornik, iz bližnjih in daljnih krajev vreli so ljudje k njegovim pridigam. Da je pa toliko uspehov dosegel, je bila v prvi vrsti zasluga njegovega zatajevanja. Od mladosti ascetičnemu življenju vaju, popolnil se je kasneje z zatajevanjem in ostrenjem samega sebe; saj je znano o njem, da vina v celem svojem življenju ni pokusil, da je spal na trdih deskah, da je mnogotere dneve preživel le ob vodi in kruhu. Po tolikih in tako ostrih ascetičnih vajah dozorel je v njem sklep, zapustiti domovino, zapustiti sorodnike, prijatelje in znance, zapustiti premoženje in posvetiti se misijonskemu delovanju. Sprejet je bil v severo-amerikanski misijon med Otava in Očipve-Indijane. Kaj je ondi vse storil, povedati ni mogoče, znano je jedino le Bogu. Omenim le to, da je grozne pustinje in pragozde amerikske spremenil v prijetne kraje z lepimi mesti in družabnim življenjem, da je na tisoče malikovalskih Indijanov pripeljal v naročje svete cerkve, da je bil on prvi, ki je vero in omiko prinesel in razširil po velikem delu države Minnesota zlasti ob Gorenjem in Mihiganskem jezeru. Bil je apostoljski mož, vredni naslednik prvih oznanovalcev sv. vere, zato se spodobi, da ga spodobno proslavimo. Jeden napis zunaj pravi: Raduj se vsa fara. Da, v resnici radovati in veseliti se smete, da proslavljate danes tako svetega moža. Bil je iz vaše fare, bil je vaš domačin. Veseli se grad Malavas, ker je pod tvojo streho pred sto leti prišel na svet mož, ki ga slavi ves svet. Veselite se dobrniški farani današnjega dne, ko se spomnite na slavnega svojega rojaka. Veseli se današnjega dneva mati Slovenija, ker jeden tvojih sinov dosegel je to čast in slavo, da se proslavlja po širnem svetu. Njegovo srce gorelo in žarelo je za gmotno in duševno blagostanje svojega naroda. Smilil se mu je narod slovenski, zato mu je pomagal, kjer mu je mogel. Ko je zapustil domovino, je srce njegovo še vedno gorelo za blagor domovine. Njegov um, njegov duh ustvaril je slovstvena dela, katera še dandanašnji z radostjo prebira vsak veren Slovenec. Raduj se današnjega dneva sveta katoliška cerkev, ker proslavljaš spomin jednega

najveljavnejših svojih sinov, ki je razširil tvoje kraljestvo širom sveta in ponesel božje ime divjim rodovom. Raduj se današnjega dneva daljna Amerika, kajti ti se imaš največ zahvaliti plodonosnemu delovanju današnjega slavljenca. Marsikateri izmed vas se še spominja, ko je pokojni Baraga kot ameriksanski škof leta 1854. prišel v to cerkev, obiskal najprvo krstni kamen, kjer je milost svetega krsta prejel, padel na tla, poljuboval kamen in britko jokal: potem je stopil pred altar in razlagal o milostih, ki jih človek dobi pri sv. krsču. Takrat ste ga videli živega, danes zagledali bote le kip njegov: spominjajte pa se, kaj da ta kip pomeni. Celi svet, katoliška cerkev se danes raduje; gotovo pokojni slavljenec mило gleda iz nebes na svoje proslavitelje in prosi Boga za-nje. Pomenljivo iz njegovega življenja je to, da je bil rojen ravno na dan prvaka apostolov, sv. Petra: tudi on imel je neustrašenost in apostolsko gorečnost njegovo: pomenljivo je, da je bil ravno rojen na dan sv. Pavla, apostola narodov; tudi on je jednako sv. Pavlu, oznanoval sveto vero. Pomenljivo za pokojnega Barago je, da je umrl ravno na praznik imena Jezusovega, v praznik imena, v katero je stavil vse svoje upanje, ki se mu je popolnoma daroval in za njegovo slavo delal ves čas svojega življenja. Duh njegov naj vas prestvarja: truplo se je spremenilo že v prah, duh še živi in bo živel vekomaj, ponosni bodite na njega in posnemajte čednosti njegove. Sedaj želim, da se spomenik odkrije. — Zavesa pade, in strmeč ugledajo ljudje pred seboj krasen kip, predstavljajoč domačina rojaka, slavnega škofa Barago.

K sklepu, povzame govornik zopet besedo: imam še jedno željo, namreč to, da bi današnji slavljenec, prevzvišeni škof Baraga, ki sedaj v nebesih gotovo uživa plačilo za svoj zemeljski trud, še enkrat postavljen bil na oltarje in dosegel svetniško čast. Gotovo je on s svojim življenjem in delovanjem zaslužil to najvišjo čast v sveti cerkvi. Prej ali slej, pravijo Amerikanci, postane gotovo svetnik. Bog usliši njihovo prošnjo! Potem še le bote smeli dobrniški farani ponosni biti nanj. Potem, ako se to uresniči, ga bomo smeli Slovenci z Indijani vred in z vsem katoliškim svetom cerkveno častiti.

Slava vekotrajna bodi njegovemu spominu!

Karol Jaklič, kapelan v Dobrniču.

Sv. Janez Evangelist.

(Spisal Salezij.)

I.

Gotovo vam je znano kaj o Mrtvem morju v sveti deželi, da morebiti celo znate na zemljevidu

pokazati, kje leži ta kraj božjega prokletstva. Kakor že ime samo pove, je Mrtvo morje popolnoma brez vsacega življenja; nobena žival ne živi niti v njem, niti v njega okolici in še tisto malo rastlin, kar jih siloma tišči iz zemlje, je črno in mrtvaške barve. Kakor veste, razprostira se to morje nad pokrajino, kjer so nekdanj stala pregrešna mesta Sodoma in Gomora.

Če toraj veste, kje leži Mrtvo morje, pojdite s prstom po zemljevidu naravnost proti severu in naši bodete tam drugo jezero, ki se imenuje Genezareško jezero. O tem jezeru hočem vam nekaj malega povedati. Le poslušajte!

Genezareško jezero je podoba življenja in mirne veselosti, nad njim veje duh ljubezni božje. To jezero je biser svete dežele Krog in krog obdaja je venec gora, ki se vzdigujejo od nizkih gričev pravdo snežno-belih gorskih velikanov. Na severu jezera stoji s snegom pokriti Hermon, ki je 2759 m visok, toraj 200 m višji ko naš Grintovec. Zvedavo se ozira na površino jezera, v katero se izliva na severu reka Jordan, ki pa na nasprotnem koncu zopet zapušča zibel, iz katere priteče močnejši in krepkejši, kakor je stopil v jezero. Voda jezera je bistra, polna najlepših in najboljših rib, poleg tega pa je zelo mirna, zato se vidi nebo v nji, kakor v zrcalu. Kakoršno barvo ima nebo, tako ima tudi jezero: ako je nebo od prevelike solnčne vročine tako rekoč razbeljeno, je tudi barva jezera skoro bela. Ko pa solnce zaide, zmudri se nebo in jezero dobi prijetno temno-modro barvo. Ko se še bolj stemni, potegne od gorovja sem lahen vetrič in jezero začne skrivnostno šumeti, kajti valovi udarjajo ob trstje na bregu. Zaradi tega lahnega šepetanja in mrmranja imenovali so prebivalci ob jezeru v hebrejskem jeziku to jezero „kinerot“, kar pomeni po naše harpo. Potovalci, ki so obiskali to jezero, pripovedujejo, da se sliši to šumljanje jezera tako, kakor bi udarjala zvedena roka lahko na harpine strune. Na zahodnem bregu jezera razprostirajo se tri ravninice, srednja in najlepša nosi ime Genezar in odtod se tudi jezero imenuje Genezareško.

Kako krasna pa je šele okolica tega jezera! Judovski pisatelj Jožef Flavij popisuje okolico tako-le nekako: „Pokrajina, občudovanja vredna po svoji naravni lepoti, razprostira se ob jezeru. Mastna zemlja redi najrazličnejša drevesa in zmerno milo podnebje pospešuje rast vsakovrstnih rastlin. Orehi, kateri ljubijo hladno podnebje, zelené, cveto in rode tu izobiljno; palme, katerim se le vročina prilega, in tudi oljke in smokve rastejo ob jezeru prav bujno. Vsak letni čas hoče tu gospodariti, a prevladuje vedna pomlad v tej pokrajini, ker celo leto videti je cvetoča drevesa in celo leto se dobi okoli genezareškega jezera vsakovrstno sadje“. Da donaša sadno drevje obilo koristij, razume se samo ob sebi, a Stvarnik ni pozabil obdariti tega kraja tudi z lepoto. Kajti krasno videti je cele gozdiče rudeče cvetočega oleandra ob kraju jezera in na gledalca napravi to tak utis, kakor bi bilo jezero obrobjeno z najdragocenejšim rudečim žametom.

O Gospodovem času bilo je obrežje Genezareškega jezera posejano z precejšnjim številom mest, trgov in vasij, v katerih so bivali veseli, zadovoljni ljudje, ki so se večji del pečali z ribjim lovom. Judje, bivajoči krog Jeruzalema, zaničevali so Galilejce, kakor

so se imenovali ljudje ob Genezareškem jezeru po pokrajini Galileja.

Tu ob Genezareškem jezeru imel je naš Zveličar dalj časa svoje stalno bivališče in tukaj se je najrajše mudil. Iz teh krajev izbral si je tudi svoje prve učence in med njimi Janeza. Tukaj je Gospod storil premnogo čudežev in zato je to prekrasno jezero romarju, ki obišče svete kraje, drago in ljubo v dvojnem oziru: ker je vedna priča nešteti čudežev in dobrot Gospodovih in ker je samo na sebi pravi raj obljubljen dežele. —

II.

Dejali bodete, čemu to popisovanje Genezareškega jezera?

Narava posameznih ljudij je mnogo tudi odvisna od narave, ki jih obdaja. Zato so prebivalci po goratih skalnatih krajih trdega značaja in se ne dajo z lepa omajati, kakor tudi skale ne. Nasproti pa so oni, ki prebivajo po bolj ravnih krajih, koder ni visokih gora, po naravi svoji bolj mehki in se dajo raje upogniti. Tako je bil tudi Janez, ki je bil ob Genezareškem jezeru doma, dejal bi: odsvit tega lepega kraja.

Na zahodni strani jezera živela sta v mestu Bet-saidi dva zakonska, Cebedej in Salome, oče in mati najmlajšega apostola Janeza, ki ima priimek Evangelist. Nekako dobro leto po rojstvu Jezusa Kristusa zagledal je luč sveta Janez, ali če to ime prestavimo na slovenski jezik: Bogomil. Oče Cebedej pečal se je z ribjim lovom in je bil precej premožen, ker ta obrt je bila v tedanjih časih prav dobra, zlasti ker so Judje ribe kaj radi jedli, v Genezareškem jezeru pa so bile ravno najbolj okusne ribe. Njegova obrt bila je tako razsežna, da je moral imeti celo več pomočnikov, ki so mu pomagali ribariti. Salome, mati Janezova, bila je v daljnem sorodstvu z Marijo, materjo Jezusovo Brata, kolikor vemo, imel je jednega in Jakob mu je bilo ime.

Kaj je pač mali Janez počel kot otrok, me bode vprašali. To, kar navadno otroci počno: prav pridno se je igral ob jezeru in lepo je ubogal očeta in mater. Do petega leta vzgojevala ga je njegova skrbna in pobožna mati Salome. Ona je zasadila v nežno otrokovo srce kal one pobožnosti, ki je tako lepo dičila Janeza tudi v poznejših letih. Potem pa je prišel deček bolj pod očetovo nadzorstvo, ki je svojemu sinu pripovedoval zgodbe iz staroslavne zgodovine izvoljenega ljudstva. Ko je deček nekoliko odrasel, začel je hoditi s stariši v shodnico, koder so se zbirali Judje vsako saboto, vsak ponedeljek in četrtek. Predstojnik shodnice ali pa kak drug častljiv mož, bral je iz svetih knjig ter potem poslušalcem razlagal to, kar so slišali. Prepevali so tudi svete pesmi in prosili Boga, naj že vendar pošlje obljubljenega Odrešenika, katerega so preroki že toliko časa napovedovali. Tako je Janez začel spoznavati Gospodovo postavo, dano izvoljenemu ljudstvu na Sinajski gori, tako je pa tudi čul hrepenenje prerokov po tistem, ki je imel priti, namreč po Mesiji, in to hrepenenje se je vnelo tudi v njegovem mladem srcu. Kako zvesto je poslušal besede bogaboječe matere, kadar mu je pripovedovala, da ima vsak čas priti Zveličar, ker vse prerokbe, ki so napovedovale razmere njegovega prihoda, so že spolnjene. Da, Salome slišala je že tudi govorico, da se je rodil Zveličar v

Betlehemu, da so ga prišli trije modri molit daleč iz vzhodnih krajev, da je pa krvoločni divji Herod ukazal vse, manj kot dve leti stare otroke pomoriti, in da se od onega časa ni več slišalo o Zveličarju. — O da bi bila dobra žena vedela, da Zveličar živi v Nazaretu, ki je bil komaj 9 ur oddaljen od Bet-sajde.

Če je pa sedel Janez s svojim bratom Jakobom poleg očeta Cebedeja v čolnu in so vsi nekoliko počili od dela in truda, tedaj jima je oče pravil vneto in navdušeno o zmagovitih bojih Makabejcev zoper sovražnike izvoljenega ljudstva katero pa je vkljub vsemu temu izgubilo svojo samostojnost. Pravil jima je o žalostnih časih, ko so se poganski Rimljani polastili svetega mesta in postavili grozovitega Heroda za kralja, ki je toliko ljudij, med drugim tudi več žena in sinov ter bližnjih sorodnikov dal pomoriti. Pravil jima je tudi o deželnih oskrbnikih, ki Judom vedno nagajajo in skrunijo sveto mesto in tempelj. „Pa, verujta mi, sinova moja, kmalu, kmalu bode vstal novi kralj iz Davidovega rodu, ki bode obudil kraljestvo slavnega svojega pradeda, spodil vse naše zatiralce iz dežele in nam dal prostost. Ko bi vendar učakal ta veseli dan, da bi videl z lastnimi očmi Odrešenika našega, katerega je Bog obljubil našim očakom Abrahamu, Izaku in Jakobu!“ Očetove besede utisnile so se mladeničema globoko v spomin in srce ter so v njiju prsih vzbudile živo hrepenenje po Zveličarju.

Ko je bil Janez star 12 let, šel je prvič k velikonočnim praznikom v Jeruzalem in potem tudi k drugim velikim praznikom Gospodovim. Kako mu je utripalo srce, ko je od daleč zagledal na visokem griču krasni tempelj, ki se je ponosno dvigal nad stolpi mestnega zidovja jeruzalemskega. Prvi hip je celo mislil, da je oni grič pokrit s snegom, tako se je lesketala v solnčnem svitu zlata tempelnova streha in pa beli marmor, iz katerega je bil tempelj sezidan. Po poti proti Jeruzalemu prepevali so svete pesmi, a ko so ugledali tempelj in sveto mesto, dali so svojemu veselju odduška v prelepi pesmi, katero je zložil kralj David:

•Preljubo je Tvoje stanišče,
Vsesilni moj Gospod!
Ah, duša gine mi v svetišče,
Srcé želi od tod,
Ker Tvojih preddvorov le išče.

Pač srečen, ki v templji prebiva,
Na veke Te slavi,
Vsa stalnost mu v Tebi počiva;
A v srcu veseli
Le Tvoja pot ga ljubeznjiva.

V Gospoda se svojega hiši
Na pragu raji se mudim,
Ko v grešni radujem dvorani.

S svetim strahom stopil je v templjev preddvor skozi velika vrata, ki so bila obložena z zlatom in srebrom in od tod je videl svetišče samo, koder je prebival Bog v najsvetejšem svojem veličastvu. Petje svetih pesmij in pa daritveni obredi, napravili so na Janeza velik utis. Pri takih velikih praznikih, koder se je zbralo na tisoče ljudstva v Jeruzalemu, učil se

je pa tudi spoznavati ljudstvo, njega dobre in slabe strani.

Tako je Janez preživel dobrih 28 let v domači hiši in je bil med tem vzrastel v krepkega mladeniča, ki je svojega očeta prav pridno podpiral pri ribjem lovu. Brati je znal in to se je naučil doma, ker v vsaki judovski hiši imeli so gotovo vsaj jeden oddelek svetega pisma shranjenega. Sicer je pa bil neuk. Ko se je moral jedenkrat po Gospodovem vnebohodu zagovarjati zaradi svojega učenja in delovanja pred velikim zborom, so se mu pismarji in farizeji kar čudili, odkod da ima tako modrost. To modrost pa si je pridobil pri najmodrejšem Učeniku, pri Jezusu.

(Dalje sledi.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. V frančiškansko cerkev je prišel v noči od 20.—21. t. m. zločinec, ki je siloma odprl tri skrinjice, ker pa ni mogel dosti dobiti, ker radi tatov se pogosto spraznujejo. Predrznil se je lopov in odprl tabernakelj, vzel lunulo, sveto hostijo pa prilepil na steklo monštrance. — Zapustil je v cerkvi sekirico in zidarsko kladvo oboje z zlomljenim toporiščem. Sklepalo bi se torej, da je zidar, ki ima sedaj, ali je imel lani opraviti pri cerkvi in samostanu in so mu znani vsi koti. Bil je že jedenkrat v cerkvi, a takrat je le vlomil malo skrinjico; sedaj pa je dovršil grozno bogoskrunstvo in božji rop, ki je za dvema potresoma najhujša katastrofa. — Da bi se vsaj nekoliko zadostilo razžaljenemu Zveličarju v presv. Zakramentu, bila je 25. t. m. ob 6 uri zvečer prav ginljiva spravna pobožnost. Sešlo se je obilo častilcev sv. R. Telesa. Najpreje je bil sv. križev pot na čast sv. R. Telesu, potem žalostni del sv. rožnega venca, litanije presv. Imena in blagoslov. — Glede zločina je poročati, da je neki deček prinesel g. Simonettiju kos lunule na prodajo, a žal, da Simonetti ni takoj poklical redarja in dečka ni spravil v varstvo, zločinec bi se bil gotovo našel. Tako je pa deček le povedal ime in stanovanje, menda oboje izmišljeno, in sedaj zastoj stikajo za njim. Morda se policiji le posreči dobiti zločinca.

Iz Št. Vida pri Zatičini. Dne 14. t. m. je izdihnil svojo blago dušo veleč. g. Franc Stupica, župnik v pokoju. Prišel je pred nekaj tedni že precej oslabiljen v Veliki Gaber, da bi v ondotni podružnici opravljal nedeljsko službo božjo; in res začel jo je opravljati, nekolikokrat je imel pridigo in krščanski nauk, toda moči so ga kmalu zapustile. In tako je ves udan, večkrat previden s sv. Zakramenti šel po plačilo k Stvarniku, kateremu je služil z vso gorečnostjo ves čas duhovskega življenja. Pogreb je bil 16. t. m., bilo je navzočih deset duhovnikov. Sedmi dan za rajnikom bil je v sredo 21. t. m., ob deveti uri v Velikem Gabru — Naj v miru počiva!

Iz Vodice. Na mnoga pismena in ustna vprašanja naznanjamo tem potom, da bo vsakoletni shod pri sv. Luciji na Skaručini 8. nedeljo po binkošti ali dne 1. avgusta in da duhovne postrežbe cenjenim božjepotnikom ne bo manjkalo, četudi ondi sedaj ni stalnega duhovnika. Oni, kateri se zanimajo za nove stavbe, naj si poleg lepe skaruške, ogledajo tudi krasno novo vodiško cerkev.

Razgled po svetu.

Avstrijsko. Na severnem Českem so mislila katoliška društva napraviti velik shod. Nemški liberalci in nacijonalci so si mnogo prizadevali, da bi preprečili shod. Dosegli so svoj namen, shod se je moral preložiti. S tem si nemški kričači gotovo ne bodo opomogli.

V Hebu so sklicali Nemci velik shod, ki je bil od vlade prepovedan. Vendar se je zbralo okoli 10.000 ljudij in 73 poslancev v mestu, ki je bilo jako okrašeno z zastavami. Mnogo rogoviležev so zaprli, ki kažejo protiavstrijsko mišljenje. — Isti dan je bil shod v Celovcu, kjer so protestirali zagrizeni Nemci proti jezikovnim naredbam. Tudi Slovenci se bodo baje zbrali na Štajerskem ali Koroškem, da zahtevajo enakih naredb za slovenske pokrajine.

Ogersko. Vsled silnega pomanjkanja se vedno več Rusinov izseljuje iz Ogerske. Meseca maja je odšlo 400 rodbin in meseca aprila 300 rodbin. Tudi iz Galicije se izseljujejo Rusini tako, da bodo v kratkem — kakor poroča časopis „Alkotmany“ — židje gospodarji Galicije.

Luteranski in kalvinski pastori, ki so dirjali čez drn in strn z ogersko vlado, se sedaj kesajo — toda prepozno. Vedno več oseb izstopa iz cerkve in postajajo brezverci. Časopis „Pester Lloyd“ poroča, da bo knez prvak Klaudij Vasary oklical meseca septembra vse katoliške škofe h konferenci, da se posvetujejo o avtonomiji katoličanov.

Rim. Prejšnji poslanik pri Vatikanu, Izwolsky, se sedaj mudi v Rimu, da izroči novemu poslancu Čarikovu palačo, v katerej je prej sam stanoval. — Patrijarhatski upravitelj Koptov msgr. Macario, ki se je mudil dalj časa v Rimu, je poročal vesele novice sv. očetu. Rekel je, da vedno več razkolnikov prestopa v naročje katoliške cerkve in da bi se prestopki gotovo pomnožili, ako bi imel dovolj denarnih sredstev. Sprosil je dovoljenje, da je odpotoval tebanski škof v Belgijo prosit milodarov za koptiško cerkev. Sv. oče je prav rad v to privolil; belgijski poslanec je dal v ta namen sam precejšno vsoto. Nadškof Sogaro pa bo odpotoval k avstrijskim škofom, da mu pomorejo z milimi darovi za razširjanje katoliške vere med razkolnimi Kopti. Naš presvitli cesar je pokrovitelj koptovskega patrijarhata in je že daroval veliko svoto denarja.

Laško. V Folianu je hotelo iti društvo sv. Felicija na sv. Rešnjega Telesa dan z novo zastavo po mestu. Sprosil si je dovoljenje pri deželski oblasti in je tudi dobilo. To pa ni bilo vseč liberalcem. Komaj so zapustili društveniki družbine prostore, že so jih napadli nasprotniki s palicami in drugim orodjem tako, da so se le z velikim trudom mogli umakniti z zastavo v svoje prostore.

Več kot 20 let ni bilo dovoljeno laškim katoličanom pokazati tudi na zunaj češčenje do presv. Rešnjega Telesa. Letos se je zopet dovolilo. Da še živi katoliška zavest med laškim ljudstvom, pokazali so sprevodi, katerih se je povsodi vdeležilo nebrojno število ljudstva. Dasi si mnogo prizadevajo prostozidarji in drugi nasprotniki, da bi iztrgali ljudstvu vero iz srca, jim vendar ne gre vse po sreči.

Prostozidarstvo na Bavarskem kaj lepo napreduje. Prejšnje ministerstvo Lutzovo, ki je bilo veskozi prostozidarsko, je mogočno vplivalo na razvoj prostozidarjev na Bavarskem.

Treznomisleči katoličani sploh niso mogli dospeti do višjih državnih služb. V katoliških krajih so bili nastavljeni kot sodniki in drugi uradniki večinoma protestanti ali prostozidarji. Seveda so ostali uradniki še pri frامasonstvu. Okoli 40 do 60% sodnikov je še vedno prostozidarjev. Ker imajo velik vpliv pri ljudstvu je jasno, kako zelo škodujejo v verskem oziru in podirajo, kar z velikim trudom sezida duhovščina.

Francosko. Že večkrat smo poročali, kako krivično ravna francoska vlada s katoliškimi duhovniki. Za vsako malenkost jih tira pred sodišča. Žalosten dogodek se je vršil nedavno, ko so obsodili župnika iz Douzy, ker je napravil Markovo procesijo. Obsodili so ga na 2 dnij zavora, ker pa ni hotel, svest si svoje nedolžnosti, iti sam v zapor, odpeljali so ga s silo orožniki. Dokler še niso imeli pravice ga zapreti, stražili so štirje orožniki župnišče, da bi „hudodelc“ ne ušel.

Nehote pridejo človeku na misel svetopisemske besede: tradens quattuor quaternionibus militum custodiendum. Kakor hitro pa so dobili pravico, dirjali so v župnišče, kjer jih je pričakoval župnik v talarju in roketu. Zaman so iskali orožniki voza, pošteno ljudstvo ga ni hotelo dati. Peljali so ga v orožniško postajo, kjer so ga zaprli za nekaj ur. Popoldan so ga peljali na železnico in potem v jetnišnico. Na kolodvoru je stopil župnik v spremstvu dveh orožnikov v železniški voz. Najvplivnejši možje njegove fare so ga spremili v Cosue. Tu je pričakovala nepregledna množica župnika, ki je glasno kričala: živel gospod župnik, živele procesije! V sredi nebrojne množice in čuvajev, korakal je mirno župnik v ječo. — Taka je prostost katoliške cerkve na Francoskem.

V Freiburgu na Badenskem je tudi letos dovolila vlada katoličanom, da smejo obhajati slovesne procesije. Protestantje so si na vse mogoče načine prizadevali, a njih prošnje so bile odklonjene. Vendar pa je čudno, da je dopustila vlada, da se smejo popoldan opravljati poljska dela.

V Berolinu je umrl po dolgi mučni bolezni knezoškofijski delegat, prošt dr. Jahnel. Berolinski katoličani so izgubili z njim velikega zaščitnika in dobrotnika. Koliko si je prizadeval, da je zboljšal žalostne razmere glede verskih zadev. Mnogo kapel in cerkva se je zgradilo vsled njegovega prizadevanja.

Južna Amerika. 12. decembra pret. leta je zgorela s tolikim trudom sezidana misijonska postaja na Feuerlandskih otokih. Po noči je začelo goreti in v nekaj urah je pogorela cerkev in drugi leseni zavodi Marijinih sester, misijonarjev in bolnice. Ubogi divjaki so se tako prestrašili, da so kričali kot divje zveri. Škoda znaša okoli 80.000 mark. In ravno ta postaja je stala mnogo truda in napora, predno se je ustanovila. Samo jedna tolažba je ostala misijonarjem: da jih ni noben spreobrnjeni Indijanec zapustil v sili in nesreči.

Na grških otokih, zlasti na otoku Samosu lepo napreduje misijon, katerega vodijo francoski očetje. Začetkom je bilo zanje jako težavno stališče, ker so razkolni Grki zelo nasprotovali. Sedaj se je položaj dokaj zboljšal; razkolne družine pošiljajo svoje otroke v misijonske šole. V najlepšem kraju mesta so zgradili lepo cerkev. Ko je prišel delit sv. birmo škof Nikolaj, je bila velika slovesnost. Razkolniki so se

obnašali prav pošteno in pokazali, da nimajo nobene sovraštva več nasproti katoliški cerkvi.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec mali traven (julij) 1897.

(Spis potrjen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Razširjanje sv. vere.

b) Posebni nameni:

24.) **Sv. Kristina.** Bodoče volitve v francosko zbornico. Obvarovanje pred boleznimi, zgubami in nesrečami v poljedelstvu.

25.) **Sv. Jakob.** Špansko in Portugalsko. Da se uporabijo vsa sredstva za krščansko rešitev šolskega vprašanja. Duhovniki in obhajanci.

26.) **Sv. Ana.** Svetost zakona, ki je vedno bolj v nevarnosti. Da se pri stariših pomnoži duh molitve za svoje otroke. Blagoslov pri otrocih.

27.) **Sv. Rudolf in tovariši.** Misijoni v Avstraliji in na otokih južnega morja. Duhovno pastirstvo pri vojakih.

28.) **Sv. Inocenčij.** Da se odpravijo v Nemčiji in Švici krivične postave, ki zabranjujejo naselitev redovnikov. Osirotela škofija Freiburg v Breisgau-u.

29.) **Sv. Marta.** Združitev krščanskega ženstva proti sužnosti mode. Moč, da se popravi dano pohujšanje. Posli.

30.) **Sv. Abdon in Senon.** Indija in Perzija. Novoposvečenci. Železničarji in pomorsčki.

31.) **Sv. Ignacij.** Družba Jezusova. Pospeševalci molitvenega apostoljstva. Vse poslane, pa še ne uslišane prošnje. V juniju umrli in v juliju umirajoči udje molitvenega apostoljstva in družbe Srca Jezusovega. —

Nameni za mesec veliki traven (avgust) 1897.

(Spis potrjen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Apostolstvo vzgleda *)

b) Posebni nameni:

1.) **Verige sv. Petra.** Danes in vse dni tega mesca vse naznanjene, pa še ne zaznamovane ali mahoma došle prošnje. Da sv. Stol zopet zadobi svoje nedotakljive pravice.

2.) **Sv. Alfonz Ligtv.** Redemptoristi. Priprave za katoliške shode. Hudo bolni v tem mesecu. Zgubljeni in pogrešani.

3.) **Sv. Lidiya.** Moč v jako težavnem položaju življenja. Lakota v Indiji in južni Afriki. Da se obvarujejo poljski sadeži.

4.) **Sv. Dominik.** Dominikanci. Rožnovenska pobožnost. Pospeševalci molitvenega apostoljstva.

5.) **Marija Snežnica** Otroci, ki so se Materinemu Marijinemu Srcu najbolj odtujili. Organizacija Marijanskih kongregacij.

6.) **Spremenenje Kristusovo.** Duhovniki in obhajanci. Da se odpomore primanjkljaju duhovnikov v misijonih.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše detele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe.

*) Spis sam radi pomanjkanja prostora prihodnjič.

Zahvala:

Najsrčnejša zahvala za uslišano prošnjo presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu in sv. Filumeni!

Kandidatinje uršulinskega samostana v Ljubljani.

Listek za raznoterosti.

Mesečna pobožnost bratovščine presv. R. Telesa bo v četrtek, 5. avgusta v uršulinski cerkvi. Ob štirih zjutraj je sv. maša pred izpostavljenim presv. R. Telesom in med sv. mašo skupno sv. obhajilo za ude bratovščine.

Osebnosti. Dne 15. t. m. je bil kanonično vmeščen č. g. Ivan Kromar, na župnijo Šturije. — Župnijo Špitalič je dobil č. g. Al. Češarek, kurat v Suhorju; župnijo Polšnik pa tamošnji upravitelj č. g. Iv. Globelnik. — Minoli teden se je iz Amerike pripeljal v Ljubljano naš rojak, č. g. F. S. Šusteršič ki ostane nekaj časa v svoji domovini.

Kake koristi prinaša molitev. V nekem mestu na Nemškem je sedelo več mladih mož pri kupici vina. Bili so deloma katoličani, deloma protestantje. Zahajali so skupno v šolo ter ostali tudi v poznejši dobi prijatelji. Nikdar niso očitali drug drugemu verske razlike. Omenjeni večer pa so se začeli prepirati radi vere. Jeden izmed protestantov pravi: „Kaj vam katoličanom koristi molitev in pogosten obisk cerkve? Jaz ne molim nikdar in vendar živim srečno in zadovoljno“. Njegov katoliški prijatelj mu mirno odgovori: „Meni se pa zdi prav umljivo in spodobno, da se človek zahvaljuje za dobrote onemu, od katerega jih je prejel in kateri mu jih izkazuje vsaki dan. Ako ne storiš tega, nisi človek, ampak podoben si živini v hlevu“. „Kaj“, pravi protestant, „Bog me ohrani in me mora ohraniti. Danes ne molim in jutri bodem vstal ravno tako zdrav, kakor sem sedaj“. To je bila gotovo dogokletna beseda. Bog je kaznoval nesrečnika in po noči je umrl nagle smrti.

Neka plemenita gospa je živela na kmetih v svoji vili. Ko je neko noč opravljala večerno molitev beroča iz svoje mašne knjige, pridrdra kočija in se ustavi pred vilo. Gospa se brž odpravi ter odpelje v mesto k neki ubogi bolnici. To priliko uporabi tat, ki je prežal pred vilo in se tiho priplazi v njeno sobo. Pri svetilki opazi odprto knjigo, iz katere je nekoliko prej čitala pobožna gospa svojo večerno molitev. Tat pogleda v njo ter bere: „Ljubi Bog, dodeli mi, da preživim nocojšnjo noč brez greha. Kako mirna in srečna bom ob zadnji uri, ako se ne pregrešim nikdar“. Te besede so tako presunile tatu, da je vse popustil ter odšel domov. Na smrtni postelji je povedal dogodek svoji ženi in otrokom. —

Kako moč ima molitev. Lepo je, če vidiš na cesti človeka, ki se odkrije, kadar zazvoni angeljevo češčenje. Seveda v mestih bi bilo to kaj redkega in bi žalilo napredek! — Le tedaj se še odkrije, pa naj bo črevljar ali krojač ali kaj družega, če sreča duhovna, ki mu dá kaj zaslužka. To pa le iz strahu, da se mu ne zameri, in dela ne izgubi. Na deželi se je večinoma ta lepa navada ohranila, in tudi kadar je v gostilni najboljša zabava, vtihnejo gostje ko se oglasi v zvoniku zvon, krčmar stopi med vrata in glasno moli naprej. — Živela sta dva soseda v vednem sovraštvu med seboj. Dan na dan sta se pikala in kavsala ter se včasih tako razvnela, da so ljudje

mislili, zdaj pa zdaj si bosta skočila v lase. Nekega dne prideta v gostilni skupaj, in ker je bilo drugod vse zasedeno, morata se vستي k jedni mizi drug zraven drugega. Eno uro sedita tiho, potem se pa začne: kletev, zmerjanje, in priimki lete od jednega do drugega, kakor bi šlo za stavo. Oštir jih skuša spraviti, a vse zastonj. Naenkrat vržejo vsi gostje, ki so igrali, karte na mizo, klobuke snamejo in se prekrižajo. Le soseda sta klepetala naprej, kakor mlinarjeve stópe. „Zdravo Marijo zvoni“ zakliče po starn možiček. Tiho je postalo kakor v cerkvi. Po molitvi se razbudena možaka nista več prepirala. Šla sta skupaj domov, in predno sta se ločila, podala sta si smehljajoč roke. Drugi dan sta se tudi ženi prijazno pomenkovali, ko ste šle po vodo. Mir je zavladal odslej med obema hišama. Radovedno vpraša nekoč tretji sosed, kaj je sovražnika tako hitro spravilo. „Molitev je to naredila“. Ko sva drug pred drugim stala sva molila: „in odpusti nam naše dolge, kakor mi odpuščamo svojim dolžnikom“. Tedaj sva si morala odpustiti, če sva hotela, da nama tudi Bog odpusti.

Najboljša tolažba v smrtni uri. Slavni orleanski škof nam pripoveduje sledeči, v srce segajoči dogodek: „Stal sem“, pravi, „ob postelji umirajoče žene, da jej pomagam v smrtnem boju s sv. zakramenti in z blagoslovom sv. cerkve. Ta žena v najboljših letih svojega življenja — jaz sem jo tudi poročil — prejela je pred nekaj leti prvič sv. obhajilo. Pri tej priliki, držeč se navade, nisem opustil, da bi jej ne polagal na srce, da se vedno v svojem življenju z otročjim zaupanjem zateka k sv. Devici, in da naj njej na čast moli vsak dan, ako ne večkrat, vsaj jedenkrat lepi angeljev pozdrav, ki je preblaženi Devici tako ljub

Moje besede so našle odmev v srcu mlade žene in od prvega sv. obhajila ni nikdar opustila, da ne bi vsak dan molila vsaj jedno desetko sv. rožnega venca; zadnje štiri leta pa je izmolila vsaki dan prav pobožno cel sv. rožni venec.

Ta bogoljubna žena je bila hči nekega starega francoskega generala. Oče, mati in njen mladi mož so jo iskreno ljubili, poleg tega pa je bila bogata, lepa in v cvetu svoje mladosti. Kdo bi mislil, da bo to blaženstvo, ta cvetoča sreča tako hitro in nenadoma izginila iz tega sveta? Ko je postala mati, napašla jo je mrzlica in bila je prisiljena, spraviti se z Bogom in vzeti slovo od sveta; mene je zadela težka naloga, da jej to sporočim in jo pripravim na bližajočo se smrt. Njena mati je bila silno žalostna, njen mož je bil ves obupan, oče pa bi kmalu izgubil pamet vsled žalosti. Kako se začudim, ko pristopim k njeni postelji in vidim ubogo bolnico, kako se mirno smehlja v sredi tolike žalosti. Naglo se je bližala njena smrt; smrtni pot jej je stal na čelu; ona je to čutila, ona je vedla za to, a vendar igra na njenih ustnicah sladki smeh najčistejše radosti. Nisem se mogel premagati, da ne bi vzdihnil: „Kolika nesreča!“ Na to me ona z nepopisljivim naglašanjem vpraša: „No, oče škof, zakaj se bojite, da ne pridem v nebesa?“

„Ravno narobe, dete, to gotovo upam.“

„A jaz,“ pravi bolna žena, „jaz to trdno verujem“.

„Na kaj opirate svojo trdno vero?“

„Na kaj? — Na oni svet, gospod škof, katerega ste mi nekoč dali. Ko sem pristopila prvič k mizi Gospodovi, da sprejemem angeljski kruh, ste mi pokladali na srce, da naj zmolim vsak dan vsaj jedenkrat „Češčeno Marije“ s pobožnim srcem v čast nebeški Materi. Držala sem se vašega svéta in ni prešel dan, da ne bi izmolila one male molitvice v čast preblaženi Devici; zadnja štiri leta sem celo vsak dan molila njej v čast sv. rožni venec. Ravno to daje mojej duši veliko in trdno vero, da pridem gotovo v nebesa“. „Ali iz kakega vzroka to tako trdno verujete?“ „Ker ni mogoče“, pravi bolnica, „ko sem toliko časa molila k blaženi Devici: Sveta Marija . . . da bi me ona v tem važnem trenutku zapustila, in da mi ne pride v pomoč in obrambo! Da, verujem s celim žarom svoje duše, da bo ona uslišala molitev tolikih let in da bo prosila svojega Sina za-me in bo On uslišal prošnjo svoje Matere ter sprejel mojo dušo v nebeško veselje.“ Tako mi je govorila ta žena. Poleg tega sem bil priča prizora, katerega ni moči opisati z nobenim peresom: bil sem priča smrti pravega angelja. Gledal sem, kako umira nežna stvar v cvetu najlepšega življenja, gledal sem, kako se poslavlja od svojega očeta, kako se loči od ljubega moža; od otroka, ki je komaj ugledal luč sveta; in pri vsem tem ni pretakala solz, oči so jej odsevale od nebeške sreče, na njenem obrazu se razliva angeljsko veselje; tolaži stariše, katere mora zapustiti, daje pogum dragemu možu in blagoslavlja dete svoje. Med tem, ko domači klečeč okrog njene postelje molijo in jokajo, gleda ona v nebo in govori samo o večnosti in zadnji njen vzdih je bil srčen pozdrav nebeški Kraljici.

Drzna prevzetnost. Mnogokrat se ta ali oni brezbožnež smeji in norčuje, ako sliši pogovor o božji pravici. Toda večkratna skušnja je že spravila marsikaternika k molčanju. Vedno velja pregovor, da se Bog ne pusti zasmehovati. — Na Francoskem v Sio je šlo nekoč 8 kmetskih fantov v gostilno. Ker je bila dvorana že prenapolnjena, peljala jih je gostilničarica v drugo, prazno sobo. Kmalu so postajali vedno veseleji in začenjali napravljati vsakovrstne bedarije. Jeden izmed njih vzame raz stene sveto razpelo in kriči: „Križani mora z nami piti“. Med kričanjem tovarišev pomoči glavo Kristusovo v vino. Drugi zabode nož v križ. Tretji pravi: „Nič krvi nima, razrežimo ga, da se prepričamo, ako ima sploh kaj krvi.“ Odreže torej Kristusu desno nogo. Take nesramnosti so se ponavljale dalj časa. — Nekaj dnij pozneje se je kopal prvi zlobnež ter utonil. Drugi je zgorel, ostalih pet je umrlo nenaravne smrti. Jediní Aimand je o pravem času uvidel zlobnost ter se kesal, a časna nesreča ga je vendar zadela. V desni nogi je začutil grozne bolečine. Poklicani zdravniki so izjavili, da mu bo desna noga odmrla in da se mora odrezati. Ko so mu jo kmalu potem odrezali, ni priteklo prav nič krvi iz nje. Nesrečnik je pripoznal svojo krivdo in z vso potrpežljivostjo prenašal hude bolečine.

Dobrotni darovi.

Za *monsijn. Jeranovo dijaško mizo*: Neimenovana, za kruhe sv. Antona • 1 gld.

Za *sv. Detinstvo*: Gorjanska župnija 20 gld.